

Sygn. akt II K 460/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Aleksandra Grzelak - Kula

Protokolant Dagmara Nowicka

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2014 r.

s p r a w y **L. D.**

syna J. i D. z d. W.

urodzonego dnia (...) w R.

oskarżonego o to, że:

w dniu 19 stycznia 2014r. w J. województwo (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,55 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód m-ki (...) nr rej. (...) przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 30.07.2002r. o sygnaturze akt VIK 167/02 za czyn z art. 178a § 1 k.k.,

to jest o czyn z art. 178a § 4 k.k. :

I. oskarżonego **L. D.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 178a § 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 343 § 2 pkt 2 k.p.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonego **L. D.** na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **L. D.** karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki na 30 (trzydzieści) złotych każda;

IV. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **L. D.** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres roku;

V. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **L. D.** świadczenie pieniężne w kwocie 300 (trzystu) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego **L. D.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 90 złotych oraz wymierza mu 600 złotych opłaty.

Sygn. akt II K 460/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 stycznia 2014 r. po południu L. D. wypił 3 drinki z wódką. Następnie wsiadł do samochodu osobowego marki P. (...) o nr rej. (...) i prowadził go ulicą (...) w J.. Znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,55 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu.

dowód: wyjaśnienia L. D. k. 10-11, 14-15

protokół badania trzeźwości k. 2

świadcstwo legalizacji ponownej k. 3

notatka urzędowa k. 1

L. D. był już skazany za popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 30 lipca 2002 r. w sprawie o sygn. akt VI K 167/02.

dowód: dane o karalności k. 17-19

odpis wyroku k. 20

L. D. ma 41 lat. Z wykształcenia jest stolarzem, utrzymuje się z pracy za granicą, z której uzyskuje dochód w kwocie 3.000 zł miesięcznie. Jest rozwiedziony, nie ma nikogo na utrzymaniu.

dowód: wyjaśnienia L. D. k. 10-11

dane o karalności k. 17-19

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że po południu 19 stycznia 2014 r. wypił alkohol w postaci 3 drinków z wódką. Podał, że gdy kierował pojazdem po osiedlu (...), to nie słyszał sygnałów kontroli drogowej. Wyjaśnił, że wie, że uderzył w mur i wtedy został zatrzymany przez Policję. Policjanci sprawdzili stan jego trzeźwości, który wyniósł w dwóch kolejnych badaniach 0,55 mg/dm³ i 0,53 mg/dm³. Dodał, że nie ma prawa jazdy.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego jako wiarygodne w pełni, ponieważ wraz z pozostałymi dowodami tworzą spójną całość.

Co do faktu spożywania alkoholu jego wyjaśnienia korespondują z protokołem badania trzeźwości, z którego wynika, że w wydychanym przez oskarżonego w chwili zatrzymania powietrzu stężenie alkoholu wynosiło 0,55 mg/dm³. Fakt zatrzymania L. D. potwierdza notatka urzędowa z przeprowadzonej interwencji.

Niewątpliwie jest także, w świetle danych o karalności i odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 30 lipca 2002 r. w sprawie o sygn. akt VI K 167/02, że L. D. był skazany za występki z art. 178a § 1 k.k.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów zgromadzonym w sprawie. Wszystkie zostały sporządzone we właściwej formie, przez powołane do tego osoby. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich prawdziwości.

W oparciu o te dowody Sąd ustalił, że L. D. prowadził 19 stycznia 2014 r. w J. ulicą (...), a więc w ruchu lądowym, pojazd mechaniczny – samochód marki P. (...) o nr rej. (...) w czasie, gdy w jego organizmie znajdował się alkohol w stężeniu 0,55 mg/dm³ w wydychanym powietrzu. Jest to stan nietrzeźwości zgodnie z jego definicją zawartą w art. 115 § 16 k.k. Oskarżony był już skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 30 lipca 2002 r. w sprawie o sygn. akt VI K 167/02. Zachowaniem tym oskarżony wypełnił znamiona występkę z art. 178a § 4 k.k.

Oskarżony działał świadomie – wiedział, ile alkoholu wypił, skoro określił to podczas przesłuchania, wiedział, że był to mocny alkohol, naruszył oczywisty zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości. Czynu tego dopuścił się, mimo że był już wcześniej skazany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości.

Stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu jest znaczny. Na taką ocenę wpływ ma przede wszystkim stężenie alkoholu w jego organizmie ponad dwukrotnie przekraczające ustawowy próg w oczywisty sposób wpływające na zdolność prowadzenia pojazdów.

Sąd uwzględniając wniosek Prokuratora złożony w trybie art. 335 k.p.k. wymierzył oskarżonemu uzgodnioną z nim karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za popełnienie przypisanego mu występku. Kara w takim wymiarze, zdaniem Sądu, odniesie wobec oskarżonego skutek. Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu. Okolicznością obciążającą była wcześniejsza karalność L. D., zwłaszcza za występki z art. 178a § 1 k.k.

Wobec sprawców przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. praktycznie wyłączona jest możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary, o czym stanowi art. 69 § 4 k.k. ograniczający możliwość zastosowania tej instytucji do szczególnie uzasadnionych przypadków. Sąd doszedł do wniosku, że zachowanie oskarżonego nie zasługuje na taką ocenę i dlatego jej wykonanie warunkowo zawiesił w oparciu o przepis art. 343 § 2 pkt 2 k.p.k., a nie podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. W ocenie Sądu wobec L. D. nie można przyjąć pozytywnej prognozy kryminologicznej. Dane o jego karalności wskazują, że jest osobą nagminnie naruszającą porządek prawny i nie można przyjąć, że mimo warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności nie popełni ponownie przestępstwa.

Okres warunkowego zawieszenia wykonania kary Sąd określił na 2 lata, zgodnie ze złożonym przez Prokuratora wnioskiem.

Zawieszając warunkowo wykonanie kary pozbawienia wolności Sąd orzekł wobec oskarżonego, uwzględniając wniosek oskarżyciela, karę grzywny. Jej wymiar, tj. 100 stawek dziennych, odzwierciedla wagę czynu L. D., jest dostosowany do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa. Kwota stawki dziennej dostosowana jest do możliwości majątkowych oskarżonego.

Skazując oskarżonego za popełnione przestępstwo Sąd zobowiązany był orzec środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Ponieważ oskarżony prowadził pojazd mechaniczny, Sąd orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Jego okres Sąd określił na rok, czyli w dolnej granicy przewidzianej przez ustawę. Sąd uznał, że jest to okres potrzebny do wyeliminowania oskarżonego z grona kierowców.

W związku ze skazaniem oskarżonego za czyn z art. 178a § 4 k.k. Sąd uznał za stosowne orzeczenie wobec niego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Jest to dodatkowe świadczenie o charakterze finansowym, które wzmocni oddziaływanie wyroku jako całości. Kwota tego środka karnego dostosowana jest do możliwości majątkowych oskarżonego.

Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe uwzględniając wniosek Prokuratora. Kwota opłaty została omyłkowo określona w wyroku, lecz postanowieniem z dnia 1 lipca 2014 r. Sąd sprostował tę omyłkę. Kwota opłaty wynika z art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.